

Hof van beroep
te Gent

14 kamer

---

terechtzitting
van
28 juni 2011

C.B.B. 28.06.2011

2008/AR/2859 in de zaak van:

wonende te
appellant,

hebbende als raadsman mr. _____, advocaat te

tegen:

VLAAMS GEWEST,
vertegenwoordigd door de Vlaamse Regering,
voor wie optreedt

geïntimeerde,

hebbende als raadsman mr. _____, advocaat te

Wijst het Hof volgend arrest :

Het Hof nam kennis van de op 13 augustus 2008 door de beslagrechter in de rechtbank van eerste aanleg te Veurne verleende beschikking, waartegen appellant, met zijn op 26 november 2008 ter griffie neergelegd verzoekschrift, hoger beroep heeft ingesteld.

De partijen werden gehoord in openbare terechtzitting en de neergelegde conclusies en stukken werden ingezien.

Artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken werd in acht genomen.

I. VOORGAANDEN.

1. Met het exploit van 2 november 2007 werd op verzoek van de ambtenaar van de Vlaamse Overheid, Agentschap Inspectie RWO, krachtens het uitvoerbaar verklaard dwangbevel, uitgevaardigd door de rekenplichtige van het Grondfonds op 15 juli 2002 en uitvoerbaar verklaard door de Gewestelijke Stedenbouwkundig inspecteur in datum van 15 juli 2002, waarvan een eensluidend afschrift werd medebetend, bevel gegeven aan appellant tot het betalen van een bedrag van 4.957,87 euro, in hoofdsom, vermeerderd met het inningsrecht en de kosten van het exploit.

2.1 Met het gedinginleidend exploit van 27 november 2007 is appellant overgegaan tot dagvaarding van geïntimeerde voor de beslagrechter in de rechtbank van eerste aanleg te Veurne.

Met dit exploit vorderde hij:

"Gedaagde [=geïntimeerde] er zich te zien en te horen zeggen voor recht dat het dwangbevel dd. 15 juli 2002 door de stedenbouwkundig inspecteur geïntimeerd op 15 juli 2002 tbv 4957,87 euro nietig, wederrechtelijk ontoelaatbaar, van nul en generlei waarde is, minstens zonder voorwerp en zonder enig rechtsgevolg noch rechtsgrond is, dan wel de aanspraken van gedaagde [=geïntimeerde] verjaard zijn;

Gedaagde [= geïntimeerde] te veroordelen tot het betalen van een schadevergoeding aan verzoeker [= appellant] tbv. 1.000 euro wegens het opstarten van een tergende en roekeloze uitvoering op basis van een verjaarde titel;

Gedaagde [= geïntimeerde] er zich te zien en horen verbod opleggen tot het verder zetten van enige daad van tenuitvoer-

legging lastens verzoeker [= appellant], niet rechtstreeks, noch onrechtstreeks op straffe van verbeurte van een dwangsom ten voordele van verzoeker [= appellant] van 6.000 euro per inbreuk of per dag van handhaving van de executie;

Minstens de door gedaagde [= geïntimeerde] gevraagde geldboete te herleiden tot maximaal één tiende van het gevorderde bedrag.

Gedaagde [= geïntimeerde] zich te horen veroordelen tot de kosten, inbegrepen de rechtsplegingsvergoeding op heden begroot op 185,71 euro”.

Met zijn voor de eerste rechter genomen besluiten volhardde appellant en begrootte hij de rechtsplegingsvergoeding op 1.200 euro.

2.2 Geïntimeerde vorderde dat de beslagrechter zich ratione materiae onbevoegd verklaarde betreffende de regelmatigheid van het dwangbevel. Zij vorderde verder de vordering ongegrond te verklaren en appellant te veroordelen tot de aan haar zijde begrote kosten van het geding.

3. Met de bestreden beschikking oordeelde de beslagrechter als volgt:

“Verklaart de vorderingen om te horen zeggen voor recht dat het dwangbevel nietig, wederrechtelijk ontoelaatbaar, van nul en generlei waarde is, minstens zonder voorwerp en zonder enig rechtsgevolg noch rechtsgrond is; de vordering om te zien en horen verbod op te leggen tot het verderzetten van enige daad van tenuitvoerlegging op straffe van verbeurte van een dwangsom en de vordering om de geldboete te herleiden tot maximaal één tiende onontvankelijk.

Verklaart de overige vorderingen ongegrond.

Veroordeelt eiser [= appellant] tot het betalen van de gedingkosten, die gevallen aan de zijde van verweerster [= geïntimeerde] worden begroot op:

Rechtsplegingsvergoeding: 1.200 euro”.

4. Met zijn op 23 mei 2011 voor het hof neergelegde syntheseconclusie vordert appellant:

"Het hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren. De beslissing a quo teniet te doen en opnieuw wijzende de oorspronkelijke vorderingen ontvankelijk en gegrond te verklaren.

Geïntimeerde te zien en te horen zeggen voor recht dat het dwangbevel dd. 15 juli 2002 door de stedenbouwkundig inspecteur geïntimeerd op 15 juli 2002 tbv 4957,87 euro en welke werd betekend op 2/11/2007 nietig, wederrechtelijk ontoelaatbaar, van nul en generlei waarde is, minstens zonder voorwerp en zonder enige rechtsgevolg noch rechtsgrond is, en geen basis kon uitmaken voor tenuitvoerlegging, dan wel de aanspraken van geïntimeerde op basis van dit dwangbevel verjaard waren;

Geïntimeerde te veroordelen tot het betalen van een schadevergoeding aan verzoeker [= appellant] t.b.v. 1.000 euro wegens het opstarten van een tergende en roekeloze uitvoering;

Gedaagde[=geïntimeerde] zich te horen veroordelen tot de kosten, inbegrepen de rechtsplegingsvergoeding op heden begroot op 650 euro;

Geïntimeerde te veroordelen tot de kosten, zowel in eerste aanleg als in graad van beroep, waaronder de rechtsplegingsvergoeding".

5. Met zijn op 14 april 2011 voor het hof neergelegde syntheseconclusie vordert geïntimeerde dat het hoger beroep ongegrond wordt verklaard en het beroepen vonnis integraal wordt bevestigd, dat het hof zich 'derhalve' ratione materiae onbevoegd verklaart om te oordelen betreffende de regelmatigheid van het dwangbevel, dat de vordering voor het overige onontvankelijk, minstens ongegrond, wordt verklaard en dat appellant wordt veroordeeld tot alle aan zijn zijde begrote kosten van het geding in beide aanleggen.

6. De feiten en de overige voorgaanden, de argumenten, middelen en grieven van partijen en de motiveringen van de eerste rechter worden – in zoverre ze dienend zijn – verder uiteengezet en ontmoet bij de beoordeling.

II. BEOORDELING.

1. Het hof wijst er vooraf op:

- dat de in de eerste aanleg genomen conclusies, waarnaar wordt verwezen of waarnaar wordt gerefereerd in huidige aanleg, door het hof, bij toepassing van artikel 744, tweede lid, van het Gerechtelijk Wetboek, niet worden beschouwd als conclusies in de zin van artikel 780, eerste lid, 3°, van het Gerechtelijk Wetboek;

- dat de laatste conclusie, die door een partij werd neergelegd, een syntheseconclusie in de zin van artikel 748bis van het Gerechtelijk Wetboek is en dat voor de toepassing van artikel 780, eerste lid, 3°, van het Gerechtelijk Wetboek, deze syntheseconclusie alle vorige conclusies en de inleidende dagvaarding van de partij, die de syntheseconclusie neerlegt, vervangt.

2. Bij proces-verbaal van 21 maart 2002 werd vastgesteld dat appelland bepaalde werken aan een pand, gelegen te _____ aan de _____, ondanks het op 29 maart 2002 bekrachtigd stilleggingsbevel van 19 maart 2002 had uitgevoerd.

Op 4 april 2002 heeft de rekenplichtige van het Grondfonds appelland voor het voorzetten van de werken in strijd met het stakingsbevel een administratieve geldboete opgelegd van 4.957,87 euro.

Op 15 juli 2002 werd door de rekenplichtige van het Grondfonds een dwangbevel uitgevaardigd, waarbij aan appelland bevel werd gegeven tot het betalen van een administratieve geldboete van 4.957,87 euro. Een kopie van dit dwangbevel werd bij aangetekend schrijven van dezelfde datum aan appelland toegezonden.

Appellant heeft bij exploit van 8 augustus 2002 verzet aangetekend tegen dit dwangbevel en heeft geïntimeerde gedagvaard voor de rechtbank van eerste aanleg te Veurne. Hij vorderde:

"Gedaagde [=geïntimeerde] er zich te zien en te horen zeggen voor recht dat het dwangbevel dd. 15 juli 2002 door de stedenbouwkundig inspecteur geviseerd op 15 juli 2002 tbv 4957,87 euro nietig, wederrechtelijk ontoelaatbaar, van nul en generlei waarde is, minstens zonder voorwerp en zonder enige rechtsgevolg noch rechtsgrond is.

Gedaagde [= geïntimeerde]er zich te zien en horen verbod opleggen tot verderzetten van enige daad van tenuitvoerlegging lastens verzoeker [= appellant], niet rechtstreeks, noch onrechtstreeks op straffe van verbeurte van een dwangsom ten voordele van verzoeker [= appellant] van 6.000 euro per inbreuk en of per dag van handhaving van de executie.

Minstens de door gedaagde [= geïntimeerde] gevraagde geldboete te herleiden tot maximaal één tiende van het gevorderde bedrag".

Met het vonnis van 12 september 2007 van de zevende kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Veurne, waarvan de voorlopige tenuitvoerlegging werd toegestaan, werd deze vordering afgewezen als ongegrond.

Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld door appellant.

In het arrest van 1 april 2011 van de 9de bis kamer van het hof van beroep te Gent wordt uiteengezet dat appellant verzoekt dat het hof zijn hoger beroep ontvankelijk en gegrond verklaart, het bestreden vonnis teniet doet en opnieuw wijzende:

*"- het VLAAMSE GEWEST zegt voor recht dat het bevel van stillegging d.d. 19 maart 2002 getroffen is door verval;
- zegt voor recht dat de aanspraken van het VLAAMSE GEWEST op betaling van een administratieve geldboete verjaard zijn, minstens niet afdwingbaar zijn;
- het VLAAMSE GEWEST zegt voor recht dat het dwangbevel d.d. 15 juli 2002 door de stedenbouwkundige inspecteur*

geviseerd op 15 juli 2002 t.b.v. 4.957,87 euro nietig, wederrechtelijk, ontoelaatbaar, van nul en generlei waarde is, minstens zonder voorwerp en zonder enig rechtsgevolg noch rechtsgrond is;

- het VLAAMSE GEWEST verbod oplegt tot het verder zetten van enige daad van tenuitvoerlegging lastens hem, niet rechtstreeks, noch onrechtstreeks op straffe van verbeurte van een dwangsom ten zijnen voordele van 6.000,00 euro per inbreuk en of per dag handhaving van de executie;

- het VLAAMSE GEWEST (bedoeid wordt evenwel hemzelf) machtigt door alle middelen rechtens, inzonderheid via getuigenverhoor te bewijzen dat de toestand op datum van 19 maart 2002 - 21 maart 2002, deze was op het moment van aankoop door hem;

- minstens de door het VLAAMSE GEWEST gevraagde geldboete herleidt tot maximaal 1/10e van het gevraagde bedrag;

- het VLAAMSE GEWEST veroordeelt tot de kosten van de beide instanties (nader begroot aan zijn zijde)."

Met dit arrest, waarin ook het door appellant voor het hof aangevoerde middel van verjaring werd ontmoet en beoordeeld, werd het bestreden vonnis bevestigd en werd appellant verwezen in de kosten van het geding in graad van hoger beroep.

3. Geïntimeerde voert aan dat het hof 'ratione materiae' onbevoegd zou zijn om kennis te nemen van de vordering, waarbij in het kader van onderhavig geschil wordt besloten tot de onregelmatigheid van het dwangbevel. Dit middel betreft niet de bevoegdheid van het hof, maar betreft de macht van het hof om te oordelen over de regelmatigheid van het dwangbevel.

4. Terecht heeft de eerste rechter beslist dat alle vorderingen – met uitzondering van de vordering van appellant die ertoe strekt te zeggen voor recht dat de aanspraken van geïntimeerde verjaard zijn – op grond van het in artikel 25 van het Gerechtelijk Wetboek bepaalde gezag van het rechterlijk gewijsde, onontvankelijk zijn.

Deze vorderingen van appellant zijn, getoetst aan de bepalingen van artikel 23 van het Gerechtelijk Wetboek, volkomen identiek aan de vorderingen, die met het exploit van 8 augustus 2002 werden gesteld voor de rechtbank van eerste aanleg te Veurne én die met het vonnis van 12 september 2007 van de zevende kamer van deze rechtbank, hetwelk werd bevestigd met het arrest van het hof van beroep te Gent van 1 april 2011, werden afgewezen als ongegrond. Het gezag van het rechterlijk gewijsde geldt vanaf de uitspraak van iedere eindbeslissing (artikel 24 van het Gerechtelijk Wetboek) en verhindert vanaf dan dat de vordering opnieuw wordt ingesteld. Dit gezag blijft gelden zolang de beslissing niet is ongedaan gemaakt (artikel 26 van het Gerechtelijk Wetboek).

In zoverre het hoger beroep strekt tot het teniet doen van de beschikking, waarbij deze vorderingen onontvankelijk werden verklaard, is het ongegrond.

5. Appellant kan niet worden bijgetreden in de door hem aangevoerde middelen van verjaring.

De beslissingen tot het opleggen van een administratieve geldboete en de bekrachtigingsbeslissingen werden tijdig, met name binnen de bij artikel 156, §8 van het decreet van 18 mei 1999 betreffende de organisatie van de ruimtelijke ordening bepaalde termijn, waaraan de executie van het dwangbevel zelf niet onderworpen is, genomen. De vordering tot voldoening van de administratieve geldboete, als bedoeld in artikel 156, §8 van het decreet van 18 mei 1999 betreffende de organisatie van de ruimtelijke ordening, is niet verjaard,

Het dwangbevel dateert van 15 juli 2002. Daartegen werd, bij toepassing van artikel 157, §4 van het Decreet van 18 mei 1999 betreffende de organisatie van de ruimtelijke ordening, tijdig verzet aangetekend, zodat de niet aan de voorzegde vijfjarige termijn onderworpen tenuitvoerlegging van het dwangbevel, bij toepassing van dezelfde bepaling, geschorst is totdat het arrest van 1 april 2011 in kracht van gewijsde is getreden. De vaststelling dat de zaak voor de verkeerde kamer van de rechtbank en het hof zou zijn ingeleid of behandeld, kan hoogstens leiden tot een verdelingsincident, als bepaald in artikel 88, §2 en 109, tweede lid van het Gerechtelijk Wetboek. In die

periode kunnen geen daden van tenuitvoerlegging worden gesteld en is de verjaring, bij toepassing van artikel 2251 van het Burgerlijk Wetboek, geschorst, aangezien een wettelijke regeling geïntimeerde verhindert de betaling van zijn schuldvordering te verkrijgen.

Deze beslissing en motivering sporen volledig met het arrest van 1 april 2011, waarbij het door appellant aangevoerde middel van de verjaring werd verworpen. Het hof is, bij toepassing van artikel 23 van het Gerechtelijk Wetboek, gebonden door deze beslissing en haar motivering, waarbij werd geoordeeld dat de beslissing tot het opleggen van een administratieve geldboete tijdig werd genomen en de vordering tot voldoening van de administratieve geldboete, als bedoeld in artikel 156, §8 van het decreet van 18 mei 1999 betreffende de organisatie van de ruimtelijke ordening, niet is verjaard, waarbij werd geoordeeld dat het door appellant ingestelde verzet van 8 augustus 2002 de tenuitvoerlegging van het dwangbevel, bij toepassing van artikel 157, §4 van het decreet ruimtelijke ordening, heeft geschorst en waarbij werd geoordeeld dat de uitvoering van het dwangbevel niet aan de vijfjarige verjaringstermijn is onderworpen.

6. Gedurende de periode van schorsing kon geïntimeerde evenwel geen enkele daad van tenuitvoerlegging stellen. Zij behoorde het exploit van 2 november 2007 trouwens niet te betekenen om de verjaring te stuiten, nu de verjaring was geschorst.

De voor het eerst voor het hof gestelde vordering van appellant die ertoe strekt het exploit van 2 november 2007, waarbij aan appellant bevel werd gegeven tot het betalen van de krachtens het dwangbevel van 15 juli 2002 verschuldigde administratieve geldboete voor een bedrag van 4.957,87 euro, vermeerderd met het inningrecht en de kosten van het exploit, om deze reden teniet te doen, is gegrond.

7. De vordering tot schadevergoeding wegens tergende en roekeloze uitvoering is ongegrond. Geïntimeerde heeft, mede gelet op hetgeen voorgaand werd overwogen en beslist, geen fout begaan door het exploit van 2 november 2007 te betekenen. Bovendien heeft appellant daardoor geen enkele schade geleden. Hij bewijst trouwens geen schade en maakt ze ook niet aannemelijk.

8. Uit het voorgaande volgt dat het hoger beroep van appellant ongegrond is en de bestreden beschikking integraal dient te worden bevestigd.

9. Gezien beide partijen in deze aanleg onderscheidenlijk omtrent enig geschilpunt in het ongelijk worden gesteld, worden de kosten van het geding in hoger beroep, bij toepassing van artikel 1017, vierde lid van het Gerechtelijk Wetboek, omgeslagen in die zin dat elke partij de door haar voorgeschoten kosten van het geding in deze aanleg definitief dient te dragen en dat de rechtsplegingsvergoedingen in deze aanleg worden gecompenseerd.

**OM DEZE REDENEN;
HET HOF;**

Recht doende op tegenspraak;

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en wijst het af als ongegrond;

Bevestigt de bestreden beschikking in al haar onderdelen;

Verklaart de door appellant voor het hof gestelde vordering ontvankelijk en gegrond, in de mate, zoals hierna bepaald;

Doet het exploit van 2 november 2007, waarbij aan appellant bevel werd gegeven tot het betalen van de krachtens het dwangbevel van 15 juli 2002 verschuldigde administratieve geldboete voor een bedrag van 4.957,87 euro, vermeerderd met het inningrecht en de kosten van het exploit, teniet;

Slaat de kosten van het geding tussen partijen in graad van hoger beroep om in die zin dat elke partij de door haar voorgeschoten kosten in hoger beroep definitief dient te dragen en dat de rechtsplegingsvergoedingen in graad van hoger beroep worden gecompenseerd;

Aldus gewezen door de **VEERTIENDE KAMER** van het hof van beroep te Gent, zetelende in burgerlijke zaken, samengesteld uit:

; raadsheer – wn. kamervoorzitter
; raadsheer,
; plaatsvervangend raadsheer

en uitgesproken door de voorzitter van de kamer in openbare terechtzitting op **28 JUNI TWEEDUIZEND EN ELF**,
bijgestaan door ; griffier.